

Leticia García

«Jo hi visc en harmonia», em diu Leticia García quan li pregunto per la seva experiència com a ciutadana de Salt. Filla d'un pare d'origen andalús i d'una mare lleonesa, habita en un petit apartament del Carrer Major de Salt, just a sobre del bar Tahona que va obrir-se fa uns sis anys, poc abans que excusés la seva absència a algunes classes a la UdG d'anàlisi dels mitjans de comunicació, que aleshores jo compartia com a professora amb el meravellós Pere Parramon, perquè havia d'ajudar en el negoci familiar en què continua treballant a hores compatibilitzant-ho amb els seus estudis d'història de l'art. Va ser un parell d'anys després, quan la Leticia va tornar a ser alumna meva arran de l'assignatura art i cinema: la figura de l'artista, que vaig descobrir-la com una barcelonista apassionada per un sentit ètic i estètic que comparteixo. Just va ser aquella temporada/curs 2008/2009 en què Pep Guardiola es va fer càrrec de l'equip i, donant voltes a tot això de l'art, a vegades parlàvem a classe del fet que els jugadors d'aquest Barça potser també són artistes i que la seva meravella és que construeixen una obra col·lectiva que afirma i a la vegada posa en dubte el concepte de la genialitat individual. En fi, han passat dos anys més, durant els quals el Barça s'ha fet encara més fantàstic i la Leticia ha deixat de ser alumna meva, de manera que ja puc considerar-la una amiga barcelonista.

Per què és barcelonista? Tot primer, d'adolescent, per contradir la seva mare, que és del Madrid. Però si en aquest origen va afirmar la seva identitat, la confirmació va passar per un sentiment de pertinença a una col·lectivitat (que veu i vol diversa) mentre vivia en terra hostil. La Leticia va tenir una beca «universitària» que l'obligava a estudiar en una altra comunitat autònoma. Va triar Madrid quan es gestava el nou Estatut (tan bescantat allà, tan retallat) i el Barça triomfava amb Ronaldinho. El cas és que a Madrid s'hi va sentir més catalana i més barcelonista. Va tornar per estudiar a la UdG i viure en harmonia a Salt, on dissabte passat, a les 11 de la nit, va arribar des de Manresa intentant no saber què havia fet el Barça. A la una de la nit va mirar sola el partit per Barça TV. Va viure totes les emocions: la bellesa del joc, la joia de guanyar, la il·lusió de veure uns jugadors milionaris que, així ho va sentir, van mostrar uns detalls de fraternitat que no li van semblar tan aliens a l'esperit dels acampats a les places. En solitud, lluny de la multitud festiva, va creure en la humanitat.

Publicat a:

- El 9 Esportiu Barcelona 02-06-2011 Pàgina 19
- El 9 Esportiu Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre 02-06-2011 Pàgina 19
- El 9 Esportiu Comarques Gironines 02-06-2011 Pàgina 19

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/419241-leticia-garcia.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=meso-pini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=meso-pini%C3%B3&utm_campaign=rss